

Χειροτονία Mons. Bruno Varriano

Λευκωσία, 16 Μαρτίου 2024

Ισ 61, 1-3; 1Πτ 5, 1-4; Μτθ 20, 25-28

Ομιλία

Αγαπητά εν Χριστώ Αδέλφια,
ο Κύριος να σας δίνει ειρήνη!
(αρχικοί χαιρετισμοί)

Βρισκόμαστε στο συγκεκριμένο αυτό χώρο για ένα εξίσου ιδιαίτερο γεγονός, την αφιέρωση ενός Λατίνου επισκόπου, στην υπηρεσία του νησιού της Κύπρου. Ο τελευταίος Λατίνος επίσκοπος που διέμενε στο νησί αυτό πέθανε πριν ακριβώς 340 χρόνια. Αυτό που βιώνουμε σήμερα, λοιπόν, είναι μια στιγμή που μπορούμε να την προσδιορίσουμε ως ιστορική, για την Εκκλησία μας, για το Λατινικό Πατριαρχείο, αλλά θα έλεγα και για όλους τους πιστούς. Μια στιγμή γιορτής, μια όμορφη στιγμή της Εκκλησίας, που ελπίζω να μας βοηθήσει όλους να ενισχύσουμε το αίσθημα της κοινότητας και της ενότητας.

Δεν είμαστε εδώ, ωστόσο, για να γιορτάσουμε την αποκατάσταση μιας αρχαίας δόξας. Δεν είναι αυτή η πρόθεση αυτής της γιορτής. Είναι αλήθεια ότι δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε την ιστορία μας, αλλά δεν είμαστε εδώ για να τη γιορτάσουμε, ούτε για να ξαναχτίσουμε παλάτια και φρούρια. Δεν είμαστε εδώ για να αναζητήσουμε θέσεις εξουσίας ή δόξας. Είμαστε και παραμένουμε μια μικρή πραγματικότητα της Καθολικής Εκκλησίας, που έχει εισαχθεί σε ένα ευρύτερο θρησκευτικό πλαίσιο, ειδικά Ελληνορθόδοξο και όχι μόνον, με το οποίο σκοπεύουμε να συνεργαστούμε με πνεύμα αρμονίας και σεβασμού, και για την καλοσύνη του οποίου είμαστε πάντα ευγνώμονες. Είμαστε αντικείμενο θαυμασμού για το πνεύμα της κοινωνίας και της συνεργασίας μεταξύ των διαφόρων θρησκευτικών οντοτήτων της Κύπρου, ιδιαιτέρως με τους αδελφούς μας Μαρωνίτες, αλλά και με όλες τις άλλες οντότητες, των οποίων η παρουσία σήμερα εδώ σε αυτή τη γιορτή είναι απτή μαρτυρία.

Η απόφαση να υπάρχει ένας Λατίνος επίσκοπος στην Κύπρο, και το πνεύμα που θα πρέπει να σε συνοδεύει, αγαπητέ Πάτερ Μπρούνο δεν θα είναι εκείνο της αποκατάστασης αλλά της υπηρεσίας.

Το Ευαγγέλιο που έχεις διαλέξει το αποδεικνύει καθαρά και πέραν κάθε αμφιβολίας: "Μεταξύ σας δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό, αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσα σας, πρέπει να γίνει υπηρέτης σας και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος ανάμεσά σας, πρέπει να γίνει δούλος σας. Όπως ο Υιός του Ανθρώπου, δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει, και να προσφέρει τη ζωή του ως λύτρο για πολλούς" (Μτθ 20,26-28).

Οι νέες ποιμαντικές προκλήσεις που εδώ και μερικά χρόνια κατεύθναν και τη ζωή της Κύπρου απαιτούν μια όλο και πιο σταθερή εκκλησιαστική παρουσία και μια πιο τολμηρή ποιμαντική υπηρεσία που να επεκταθεί σε όλους τους πιστούς μας, διάσπαρτους σε όλο το νησί, που συχνά βρίσκονται σε πολύ εύθραυστες κοινωνικές καταστάσεις. Και εδώ όπως και σε ολόκληρο το έδαφος της συγκεκριμένης επισκοπικής περιφέρειας, η κοινότητα αποτελείται όλο και περισσότερο από πιστούς που προέρχονται από διάφορους πολιτισμούς και γλώσσες. Οι κοινωνικές και πολιτικές καταστάσεις είναι όλο και πιο περίπλοκες και όλα αυτά απαιτούν περισσότερη προσοχή, αφοσιωμένη υπηρεσία και ειλικρινή ακρόαση.

Ταυτόχρονα, δεν πρέπει να παραμελούμε τους αυτόχθονες πιστούς μας, οι οποίοι για γενιές ολόκληρες εκκλησιάζονται στους ναούς μας.

Με λίγα λόγια, η Καθολική Εκκλησία της Κύπρου, όπως και οι άλλες διάφορες πραγματικότητες της επισκοπής μας, του Λατινικού Πατριαρχείου, έχει να αντιμετωπίσει τις βαθιές πληγές που δημιουργούνται από τις πολιτικές συγκρούσεις που φαίνεται να μην έχουν διέξοδο, με την άφιξη των νέων πιστών απ' όλα τα μέρη του κόσμου, με κάθε είδους κοινωνικά προβλήματα. Είναι σ' αυτή την εκκλησία, αγαπητέ Πάτερ Μπρούνο που είσαι καλεσμένος να υπηρετήσεις. Επομένως δεν θα υπάρξει τίποτα σπουδαίο και εντυπωσιακό. Δεν θα βρεις καμία έκφραση δύναμης. Στην πραγματικότητα, όταν θα αντιμετωπίζεις τις πολλές προκλήσεις, θα αισθάνεσαι συχνά αβοήθητος. Και αυτό είναι επίσης σημαντικό και απαραίτητο. Έτσι, θα μάθεις να προσφέρεις τα πάντα στα χέρια του Θεού με την προσευχή και την ταπεινή εξυπηρέτηση. Θα μάθεις να ζητάς βοήθεια, να δημιουργείς συνεργάτες, να έχεις εμπιστοσύνη στους άλλους, να τους δέχεσαι όπως αυτοί είναι, χωρίς να απαιτάς να είναι όπως εσύ τους θέλεις. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να εμπιστευτείς τη ζωή σου στον Θεό.

Δεν πρέπει να πέσεις στον πειρασμό να θέλεις να λύσεις όλα τα προβλήματα που θα έρθουν κοντά σου, είτε κοινωνικά είτε όχι. Σίγουρα δεν μπορείς να μην ακούσεις και να μην υποστηρίξεις εκείνους που ζουν στη φτώχεια. Αλλά να θυμάσαι τι μας είπε ο Ιησούς: "όσο για τους φτωχούς, αυτούς πάντοτε θα τους έχετε μαζί σας, εμένα όμως δεν θα με έχετε πάντοτε." (Μτθ 26,11). Η πρώτη σου έννοια είναι να τους πλησιάσεις όλους (cf. Λκ 10,36), να υποστηρίξεις τις ανάγκες όλων, όσο το δυνατόν περισσότερο. Μην ξεχνάς ότι το πρώτο σου καθήκον είναι η εικόνα του Καλού Ποιμένα, δηλαδή να βοηθήσεις όλους να συναντήσουν τον Αναστημένο Χριστό, τον αληθινό και μοναδικό Καλό Ποιμένα. Πρέπει να υπενθυμίζεις στις κοινότητές μας, που είναι διάσπαρτες σε όλο το νησί, ότι η καρδιά της χριστιανικής ζωής είναι ο Χριστός και τίποτε άλλο. Το πρώτο και θα έλεγα το μοναδικό ποιμαντικό σχέδιο που θα πρέπει να παρουσιάσεις στους πιστούς είναι η μαρτυρία ότι η συνάντηση με τον Χριστό είναι το πιο ωραίο πράγμα που μπορεί να συμβεί σε έναν άνθρωπο και ότι μια Χριστιανική κοινότητα αντλεί την ζωή από την Θεία Ευχαριστία, πριν από οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα. Όλα τα άλλα θα δοθούν επιπλέον.

Αγάπησες την προηγούμενη υπηρεσία σου ως ηγούμενος του ιερού Ναού της Ναζαρέτ, και σαν φύλακας του μυστηρίου της ενσάρκωσης του Ιησού. Τώρα, αυτή η υπηρεσία σου θα συνεχιστεί με έναν άλλο τρόπο, κάνοντας ό, τι είναι δυνατόν για να ενσαρκωθεί η ζωή του Χριστού στην ζωή των κοινοτήτων μας, και ο τρόπος για να τα κάνεις όλα αυτά είναι ακριβώς όσα μας διακήρυξε μόλις τώρα το Ευαγγέλιο: υπηρετώντας σαν ένας δούλος που αγαπά αφιλοκερδώς, χωρίς να περιμένει ανταπόδοση. Δώσε τη ζωή σου μέρα με τη μέρα στο ποίμνιο που σου έχει ανατεθεί, όπως ο Απόστολος Πέτρος λέει: "μην καταδυναστεύετε αυτούς που ποιμαίνετε, αλλά να είστε υπόδειγμα στο ποίμνιό σας" (1 Πτ 5,3). Το "Ευαγγέλιο της υπηρεσίας" που έχεις διαλέξει, αγαπητέ Πάτερ Μπρούνο, μας φέρνει πίσω σε ένα άλλο μέρος αγαπητό σε όλους, και ιδιαίτερα στους Φραγκισκανούς Πατέρες, εκεί όπου ο ίδιος ο Ιησούς μας δίνει το παράδειγμα ταπείνωσης και υπηρεσίας, πλένοντας τα πόδια των μαθητών του, ακόμη και εκείνων που τον πρόδωσαν.

Το Ανώγειο δεν είναι μόνο νοσταλγία για έναν τόπο τόσο αγαπητό σε μας, αλλά είναι επίσης μια διάσταση, ένας χώρος του πνεύματος, όπου νοιώθεις την ανάγκη να επιστρέψεις. Εκεί ιδρύθηκε η Ευχαριστία, η ιεροσύνη, ο τόπος όπου η αγάπη γιόρτασε τη νίκη της και το Πνεύμα γέμισε με πάθος την καρδιά της Εκκλησίας.

Βιώνουμε μια από τις πιο δύσκολες στιγμές στην ιστορία μας που δεν είναι μόνο τοπικές. Φαίνεται σαν να ζούμε σε μια ατελείωτη νύχτα. Όλα αλλάζουν και κατά καιρούς νιώθουμε αποπροσανατολισμένοι. Ένα πρότυπο κοινωνίας, αλλά και ένα πρότυπο Εκκλησίας, οδοιπορεί γρήγορα προς τη δύση του και οι προοπτικές για το μέλλον είναι ακόμη πολύ αδύναμες. Και εμείς, σαν Εκκλησία, καλούμαστε να αποφασίσουμε τι να κάνουμε, πού να μείνουμε, πώς να απαντήσουμε. Και δεν μπορούμε να αποφασίσουμε χωρίς να κοιτάζουμε τον Χριστό. Θα μπορούσαμε στην πραγματικότητα να αποφασίσουμε - όπως οι απόστολοι στη Γεθσημανή - να κοιμηθούμε, να περιμένουμε να περάσει η νύχτα ή να πολεμήσουμε με το σπαθί του Πέτρου για να μην αλλάξει τίποτε, ή να προδώσουμε, δηλαδή να προτιμήσουμε το κυνικό κέρδος του σήμερα, παρά την ελπίδα μιας καινοτόμου υπόσχεσης.

Ο Ιησούς, όμως, έχει άλλη πρόθεση, προκαλώντας τη χειρότερη νύχτα της ζωής του με μια μεγαλύτερη αγάπη, προσφέροντας ολοκληρωτικά τον εαυτό του στο νερό που χύνεται στα πόδια των μαθητών, στα σημάδια του μοιρασμένου ψωμιού και του προσφερόμενου κρασιού, στη θυσία του εαυτού του επάνω στο Σταυρό. Πέρασε τη νύχτα αγαπώντας περισσότερο, και ξεπέρασε τον πόνο και τον θάνατο πιστεύοντας περισσότερο: αυτή είναι η απόφαση του Χριστού. Είθε αυτή να είναι και η δική σου απόφαση, αγαπητέ πάτερ Μπρούνο. Μόνο η αγάπη μπορεί να αλλάξει πραγματικά και να κάνει τη ζωή του κόσμου να αναπτυχθεί. Όχι μια οποιαδήποτε αγάπη, αλλά αυτή που μας υποδεικνύει ο Χριστός στο Ευαγγέλιο. Σου ζητείται όπως και σε εμάς να κάνουμε αυτό το άλμα πίστης, ελπίδας και αγάπης, που δεν είναι άλμα στο κενό, αλλά στον Θεό και στον Λόγο Του που υπόσχεται ανάσταση.

Η υπηρεσία σου, τέλος, πρέπει να είναι και διακυβερνητική. Η διοίκηση είναι επίσης ένας τρόπος υπηρεσίας. Μην μπερδεύεις, λοιπόν, την αγάπη που πρέπει να σε καθοδηγεί, με την απλή φιλία. Η γνώση σου για την αγάπη, τη συγχώρεση και την ακρόαση περιλαμβάνει το να γνωρίζεις πώς να δημιουργείς, πρώτα απ' όλα, την πίστη, αλλά και τη ζωή της Εκκλησίας. Θα πρέπει να μάθεις να εκπαιδεύεις τους ιερείς και τους πιστούς να προοδεύουν και να γίνονται ώριμοι ενήλικες στην Εκκλησία, διδάσκοντάς τους να προσεύχονται και να εμβαθύνουν τον Λόγο του Θεού. Αλλά θα πρέπει επίσης να μάθεις να διορθώνεις λάθη, να καλείς σε υπακοή, να ξέρεις πώς να πεις το απαραίτητο "ναι" και "όχι", και - πάνω απ' όλα - να διδάσκεις συγχώρεση, συγχωρώντας. Η αγάπη του Θεού είναι πάνω από όλα η συγχώρεση που λαμβάνεται.

Είθε οι ιερείς, οι πιστοί, ο κόσμος που συναντάς, να βλέπουν μέσα σου κάποιον που θα τους βοηθά να στρέφουν το βλέμμα προς τα πάνω. Βοήθα να δει κάποιος την πραγματικότητα της δικής του ζωής, όχι μόνο μέσα από τον πόνο και τη δυστυχία, αλλά έχοντας ένα βλέμμα που αντανακλά την παρουσία του Θεού και της Εκκλησίας. Η φωνή σου θα είναι η φωνή της Εκκλησίας και το πρόσωπό σου θα είναι το πρόσωπο της Εκκλησίας. Είθε, λοιπόν, η Εκκλησία της Κύπρου που σου εμπιστεύθηκε να έχει τη φωνή και το πρόσωπο εκείνων που για πρώτη φορά έζησαν τη συγχώρεση και την αγάπη, που ο ίδιος ο Θεός επιθυμεί να βιώσουν όλοι.

Θάρρος, λοιπόν. Δεν είσαι μόνος.

Όλη η Κύπρος χαίρεται και όλοι εμείς μαζί σου, ευχαριστούμε τον Θεό για αυτή τη στιγμή χάριτος.

Ας εμπιστευθούμε στη μεσολάβηση της Παναγίας της Ναζαρέτ τη νέα υπηρεσία σου που σήμερα αποκτά ένα νέο πρόσωπο. Είθε το "ναι" σου μαζί με αυτό της Παναγίας να κάνουν τη χαρά της υπηρεσίας του Θεού και του κόσμου να ανθίσει στις καρδιές των Κυπρίων! Αμήν.